

DE GELUKKIGE MENS

Komedie in drie bedrijven

door

RONALD VAN WANROOIJ

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE GELUKKIGE MENS** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **RONALD VAN WANROOIJ** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

© 2022 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **12** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,

Telefoon (03)3.66.44.00,

E-mail: bestellen@toneelfonds.be en Website: www.toneelfonds.be.

Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONEN:

Wim de Rooij - is helpdesk ICT en werkt thuis.

Peter van Boxtel - is elektricien voor een groot bedrijf

Kees Schrijvers - is zzp'er.

Sonja en Agnes de Bruin - twee zussen die met de erfenis van Papa een mini hotel zijn begonnen.

Louche elektricien

Leden damesvoetbalteam speelsters:

Elise

Esther

Roos

Denise

Fleur

Tilly - wordt de nieuwe keepster van het damesteam en is tevens ex-echtgenote van Peter.

DECOR:

Staat aan begin van de bedrijven.

(inleiding speelt zich af voor het doek.

Twee mannen zitten op een bankje, een derde komt voorbijlopen. De mannen hebben elk een broodtrommeltje bij zich. De derde man is een bekende, hij wordt aangesproken)

PETER: *(opgewekt)* He Wim, precies op tijd voor de boterham. Kom erbij, wij schuiven wel op.

WIM: Nee, ik blijf liever even staan. Ik heb het in mijn rug.

PETER: *(verbaasd)* Waarvan kan jij het nou in je rug hebben? Je werkt niet eens.

KEES: *(plagend)* Of zit die nieuwe auto van jou zo slecht dat het daarvan is.

WIM: Het is niet van mijn nieuwe auto maar van het thuis werken.
(geprikkel) Proef ik een beetje nijd, Kees, dat ik een andere auto heb?

KEES: Nee hoor, helemaal niet, ik gun iedereen het beste, vooral mezelf.

PETER: Wat doe jij nou de hele dag thuis. Bevalt het een beetje.

WIM: *(etend)* Eenzaam hè. Niemand om me heen, erg stil allemaal, en de radio kan niet aan.

PETER: Hoezo kan de radio niet aan?

WIM: Dat stoort als ik gebeld word uit het buitenland, en dat is vaak.

KEES: Uit het buitenland nog wel. Is Nederland te klein geworden?

WIM: Ik werk internationaal, Kees, dat heb ik al eens gezegd maar je onthoudt ook echt niks!

KEES: *(laconiek)* Ik onthoud wat ik moet onthouden, dat is voldoende.

PETER: Kom jongens, niet zeiken tegen elkaar, het is al erg genoeg dat ons cluppie heeft verloren zaterdag. Was er net overheen.

WIM: Dat was gewoon een blamage.

KEES: Wat gebruik jij moeilijke woorden.

WIM: Dat was het toch, je hebt het zelf gezien; een terugspeelbal op de keeper die totaal niet nodig was.

KEES: Hij had hem gewoon een ram naar voren moeten geven.

PETER: *(roept uit)* Ernaast! Hij schopte gewoon ernaast, de

stommeling! Van mij mag hij meteen naar het derde.

WIM: En dan wat? Die jongen van het tweede erin zetten? Die is net zeventien.

PETER: Nou en. Die blijft gas geven op elke training en zuipt zich ook niet klem na de training. Ik vind het wel een bikkel. Die zou de kans moeten krijgen. Hij heeft er ook het postuur voor met zijn 1.95.

WIM: We zullen zien wie de trainer opstelt. Het was niet de eerste keer dat we een wedstrijd door hem verliezen. (*tegen Peter*) Hoe is het bij jou op het werk trouwens, genoeg om handen?

PETER: Jawel hoor. We hebben nu een groot project op de Maasvlakte gekregen. Daar zijn we weer minstens een jaar zoet mee. En jij?

WIM: Ach, helpdesk stelt eigenlijk niet zoveel voor. Het is altijd pieken. Twintig bellers tegelijk en dan een halve dag niemand. Je moet ertegen kunnen. En bij jou Kees?

KEES: Het loopt niet storm maar ik verdien nog steeds mijn brood. Is jullie misschien iets opgevallen op onze tribune zaterdag?

WIM: Bij ons?

KEES: (*kortaf*) Jazeker bij ons. Jij bent ook echt blind hoor. Allemaal vrouwelijk schoon en al enkele weken en jij ziet ze niet.

PETER: Jij bedoelt die twee dames die rechtsvoor stonden te blèren.

KEES: Precies. Een heeft een blauwe jas aan en de andere een rode jas. Dus jij hebt ze ook gezien.

PETER: Jawel, maar het is niets voor ons. Ze lopen altijd arm in arm, als ze komen en ook als ze weer weggaan.

KEES: Dat zegt toch helemaal niets? Gewone vriendinnen lopen ook vaak arm in arm.

PETER: Nou ja, ik dacht juist, omdat ze zo arm in arm lopen.

KEES: Misschien iets te snel van gedachten geweest. Het zullen wel niet jouw types geweest zijn waar jij op valt.

PETER: Ach, waar maak ik me druk om. Ik zag ze niet zo heel goed. Ook niet toen we naar de bar gingen, want zij gingen waarschijnlijk recht naar huis. Tenminste, binnen heb ik ze niet gezien.

KEES: Nu ik erover nadenk: Sinds hoelang staan die vrouwen

eigenlijk op onze tribune? Tweede vraag: Hoelang hebben wij nieuwe spelers in ons team?

WIM: Verhip. Daar heb ik niet over nagedacht. Zou het kunnen dat ze bij een van de nieuwelingen horen? Dat is natuurlijk mogelijk.

PETER: Ik heb ze er nooit mee zien praten.

KEES: *(droog)* Jij let ook niet op!

WIM: Heb jij ze dan wel zien praten met een van de nieuwelingen?

KEES: Nee, ik ook niet.

WIM: Nou, veel wijzer zijn we ook niet geworden. Ik ga verder eten. Als ik maar niet mijn buik vol heb van dit gezever.

PETER: Nou, zo erg is het ook niet allemaal. Waar moeten we het anders over hebben. We maken weinig meer mee. *(doet zijn broodtrommel open en Wim reageert direct)*

WIM: Wat stinkt dat. *(verbaasd)* Wat heb jij op je brood gedaan?

PETER: Chorizoworst met knoflook. Is goed voor je bloed.

WIM: Dat kan toch niet gezond zijn! Wat een lucht, zeg.

PETER: Nou stel je niet aan. Ik heb genoeg van een gebakken ei met ham.

WIM: Jongens, ik heb misschien nieuws. Ik heb namelijk gelezen dat er een hotel komt in onze stad.

KEES: Bij ons? Een hotel? Waarvoor hebben wij een hotel nodig?

WIM: In De Kroniek stond dat dit nodig is voor overloop van de grote stad maar ook voor de fietsers die graag een cultureel weekend willen beleven in onze omgeving. Daar maakten ze tenminste reclame mee.

KEES: Cultureel? Wij hebben toch hier alleen maar een paar windmolens. Wat hebben we nog meer?

PETER: We hebben nog bunkers vanuit de oorlog. Gemalen voor de drooglegging van de polder. Niet te vergeten de fuchsiavereniging.

WIM: *(lachend)* Ja, daarvoor komen ze speciaal over vanuit Amsterdam.

PETER: *(lichtjes geïrriteerd)* Ik wist zo snel ook niet iets anders te bedenken.

KEES: Wat hebben we nog meer?

WIM: De boerderij met oude ambachten. Daar staan ook nog oude brandweerauto's die kunnen demonstraties geven.

KEES: Nou, als dat echt alles is dan hoeven ze daar toch geen gigantisch hotel voor te gaan bouwen. Echt te idioot voor woorden.

WIM: Doen ze ook niet. Het is een verbouwd pand dat vrijkwam. Ze hebben vier kamers en een familiekamer gemaakt en het schijnt nu af te zijn.

PETER: *(vragend)* Vier kamers, Ik krijg ineens een duister plan.

WIM: Als jij eerst je broodtrommel dicht doet wil ik het wel horen.
(Peter ruimt zijn broodtrommel op en gaat verder)

PETER: Ik ga op fietsvakantie. *(Wim en Kees lachen hem uit)*

WIM: Jij hebt van je leven nog nooit gefietst volgens mij. Je komt geen honderd meter ver.

KEES: Je weet niet eens waar je moet beginnen en waarnaartoe. Zonder GOOGLE maps haal je niet eens het einde van je straat.
(Kees en Wim grinniken om deze grap)

PETER: Jawel. Ik moet eerst naar mijn oud papierbak en daar De Kroniek uithalen. Dan het adres zoeken van het nieuwe hotel en boeken.

KEES: Bedoel je met fietsvakantie van je huis naar het nieuwe hotel? Je wilt een kamer gaan boeken hier in dat nieuwe hotel? In je eigen stad?

PETER: Ja en waarom niet? Het is nieuw en onbekend, dus denk ik dat het met prijzen gaat stunten. Daarvan wil ik profiteren en ik hoef een hele week niet te koken, geen bed opmaken, niet stofzuigen, dat is voor mij ook vakantie.

WIM: *(bedachtzaam)* Eigenlijk is dat helemaal niet zo'n dom idee. Als ze wifi hebben ga ik dat ook doen. Heb ik ook een beetje afleiding. Nog eens teruglezen dat artikel. Vier kamers, plek genoeg voor ons.

KEES: *(verontwaardigd)* Zeg, wacht eens eventjes. Jullie laten mij toch zeker niet een hele week hier alleen op dit bankje mijn brood op eten? Wat is dat voor flauwekul?

WIM: Heb je dan tijd daarvoor? Jij werkt toch overal als ZZP-er? Als ik daar goed kan eten kom ik niet 's middags hierheen.

PETER: Nou, ik ook niet. Ik hoop dat ze all inclusive hebben.

KEES: Als ik nou eens met jullie meega. Een weekje gaat wel lukken denk ik. Schuiven met mijn projecten is niet zo heel erg moeilijk. Dan is het hotel meteen volgeboekt, want het zal niet stormlopen.

WIM: Ik vind het prima. Ik zou daar gewoon kunnen werken en toch een vakantiegevoel hebben. Kom mee, we gaan naar mijn huis. Ik heb De Kroniek nog op mijn bureau liggen. Dan kunnen we het artikel nog eens lezen en als het ons aanstaat kunnen we een week boeken. Ha, wat een leuk idee. Vakantie in de eigen omgeving. Wat zeg ik! Vakantie in eigen stad. Ik krijg er zin in. We gaan cultuur snuiven, wat een vooruitzicht. Zomaar een week vakantie er tussenin. Dat wordt gezellig.

PETER: Als we maar niet te lang blijven hangen aan de bar.

KEES: Niet zeuren. Dat ligt toch helemaal aan jezelf. Kom op Wim, ik wil dat artikel nog wel eens lezen. *(de heren staan op en gaan af)*

DOEK OPEN

EERSTE BEDRIJF

(nu zien we een kleine balie met daarachter een sleutelrek en wat plankjes waar wat kleine attributen op staan. Voor de balie, die tegelijk dienstdoet als bar, drie barkrukken. Ook is er naast de balie een ouderwetse staande kapstok en verderop een kast die dienstdoet als garderobe.

2 dames zijn aanwezig in het hotel. Er hangt een rode en een blauwe jas aan de kapstok.

Links en rechts van de balie is een deur die naar de gastenverblijven leidt. Er is een derde deur die zowel in- als uitgang is. Verder is de ruimte ingericht om koffie en thee te drinken, maar met opvallend weinig tafeltjes en stoeltjes. Er ligt een krant op een verder weg staand tafeltje. Inrichting is karig te noemen.

Sonja en Agnes kijken in het rond)

SONJA: *(kijkt rond)* Zo, dat is allemaal gedaan. We zijn er klaar mee, Agnes. Als nou de spullen ook nog eens op tijd geleverd waren, dan konden we de eerste gasten welkom heten.

AGNES: Ja, wel vervelend dat de leverancier zich niet aan de afspraak houdt. *(humeurig toontje)* Ja, sorry mevrouw, de tafels en de stoelen zitten nog op de boot en die is vertraagd.

SONJA: Heb je een leuke prijs komt het uit China. *(hatelijk)* Ach mevrouw, de levering is over zes weken en u gaat pas over drie maanden open, tijd genoeg dus.

AGNES: En hij lachte er ook nog bij toen. Nou, hij zal niet gelachen hebben toen ik hem vorige maand belde.

SONJA: Ja, maar wie zegt nou ook zoiets!

AGNES: Ik was boos.

SONJA: Dat snap ik, want ik was ook boos, maar een volgende keer moet je toch echt wel opletten wat je zegt.

AGNES: Ach, het is een vent, die kan daar wel tegen. Bovendien kregen we wat spullen uit zijn magazijn wat al twee jaar daar stond, om ons vooruit te helpen, zei hij.

SONJA: Ja, maar toch.

AGNES: Ik zei alleen maar of hij mij ook wilde kussen.

SONJA: Ja, dat zei je.

AGNES: En toen vroeg hij: U kussen?

SONJA: Ja precies. En wat zei jij toen?

AGNES: Als ik genaaid word wil ik ook gekust worden. Hij kon er niet om lachen.

SONJA: Dat geloof ik direct. Zoiets flap je er toch niet uit, Agnes.

AGNES: Ach, hou op. Ik zat in de stress. Straks komen onze spullen als we een half jaar open zijn zonder dat we aan een klant hebben kunnen verdienen. Goeie reclame hoor, kunnen we meteen weer de deuren sluiten en zijn we allebei ons geld kwijt.

SONJA: Nou, zover is het nog lang niet. Papa heeft ons genoeg nagelaten om er lang van te kunnen genieten. Ben trouwens benieuwd of er reacties komen op ons verhaal in De Kroniek.

AGNES: *(onverschillig)* Dat is pas over twee maanden, dan moeten we wel onze eigen spullen hebben.

SONJA: Over twee maanden? Hij stond er laatst al in.

AGNES: *(in paniek)* Hij stond er al in? Hoe kan dat nou? We hebben dat toch doorgegeven dat het nog niet geplaatst moest worden?

SONJA: Ze hebben nog gebeld dat ze het per ongeluk gepubliceerd hebben. Foutje bij de planning en bij de drukker. Gewoon de wet van Murphy.

AGNES: Wel allemachtig. Hoe stom is dat! Ongelofelijk dat wij zo rommelig moeten beginnen. De keuken is ingericht maar dat is ook alles. We hebben niet eens bedden. Waar slapen onze meiden straks. Die zijn gebroken als ze op de grond moeten liggen.

SONJA: Hebben ze genoeg om over te praten daarna. Trouwens, we kunnen in nood toch onze eigen bedden beschikbaar stellen als er iemand zou komen en anders doen we iets met de prijs.

AGNES: *(venijnig)* En gratis massage als ze 's morgens gebroken opstaan. Ik zie het echt helemaal zitten. Niet dus. Zelfs niet als er een leuke kerel aan komt wippen.

SONJA: *(kordaat)* Ophouden daarmee. Nu is het genoeg. Dit wilden we gaan doen en dat gaan we ook doen. Dit zijn gewoon startproblemen en we wilden ook niet uit de band springen met onze investeringen.

AGNES: *(sussend)* Oké, je hebt gelijk. Het zal toch wel niet meteen stormlopen. Zullen we eens samenvatten wat er precies af is?

SONJA: Nou, alle kamers zijn schoon, geveerd en voor zover mogelijk aangekleed. Handdoeken liggen in de kast, alleen een stoel en een laag tafeltje staat er. Geen bedden, nergens trouwens, wel beddengoed.

AGNES: Oké. En de keuken die is wel helemaal af. Dat is dan weer een pluspunt. We kunnen voor 25 man tegelijk koken.

SONJA: Alleen hebben we nog geen kok.

AGNES: Jij kunt goed koken, dus dat wordt jouw taak voorlopig, totdat we goed draaien. Die kok die vinden we ook wel. Daarvan ben ik overtuigd. Desnoods iemand die net van de opleiding afkomt. En alles kan in de vriezers in de loods, want die is ook af.

SONJA: Jij hebt makkelijk praten.

AGNES: Gewoon wat potten inslaan en vlees bij de groothandel. We hebben goede vriezers die dat makkelijk aankunnen. Alsjeblieft geen zorgen maken over iets wat geen zorgen geeft.

SONJA: Vis kunnen we desnoods halen op de markt. Moeten ze het wel de vorige dag besteld hebben.

AGNES: Wie bedoel je? Ik snap het niet.

SONJA: De klant, onze klant bestelt het eten voor de volgende dag. Dat is dan vers en smakelijker. We moeten het wat aanprijzen op onze menukaart.

AGNES: Dat is waar, die hebben we ook niet, maar die kunnen we vandaag wel samenstellen.

SONJA: Er zit hier nog een frituur om de hoek voor het geval we iets tekortkomen.

AGNES: *(opgelucht)* Zie je nou wel, voor alles is een oplossing. Wij gaan dit zaakje runnen, Sonja. Heel goed van je. In mogelijkheden denken, niet in moeilijkheden. Misschien reageert er wel een Jan Doedel op het artikel in De Kroniek. Eigenlijk zou me dat niets verbazen.

SONJA: Kunnen we meteen uitproberen of we het op deze manier kunnen bolwerken. Vlees in de vriezers, vis en groenten van de markt en wat potten achter de hand in de keuken. Komt altijd van pas in noodgevallen. *(de dames draaien zich om, er komen nl. drie mannen binnen. Peter, Wim en Kees)*

KEES: Goedemiddag dames. Klopt het, is dit hotel onlangs

geopend?

SONJA: Geopend, nou, dat is te zeggen.

WIM: Hoor ik nu wat anders? Wij hebben in De Kroniek gelezen dat dit nu geopend was na een verbouwing. Dit klopt toch?

AGNES: Wel, de deur was open toch? Dat betekent dat we geopend zijn maar nog niet helemaal operationeel, daarom hebben we de prijzen wat aangepast. Heet iemand van jullie toevallig Jan?

PETER: Nee, niemand van ons heet Jan. Maar je bent nog niet operationeel? Prijzen aangepast? Dat klinkt als muziek in de oren. U biedt dus gratis kamers aan deze fietsers die vandaag al een enorm eind hebben gefietst en ontzettende zadelpijn hebben.

AGNES: Nou, gratis is wat te veel van het goede. U wilt allemaal een kamer voor de nacht of wilt u alleen gebruik maken van het restaurant?

PETER: Nee, wij willen een hele week blijven.

SONJA: Toe maar. Een hele week, dat kan natuurlijk maar er zijn wel wat ongemakken. We moeten daar eerst eens over praten. Maar zal ik me eerst eens voorstellen. Ik ben Sonja de Bruin. *(geeft hand)*

AGNES: En ik ben Agnes de Bruin. *(geeft hand)*

PETER: Ik ben Peter van Boxtel. Dus jullie zijn een stel samen, dan had ik toch gelijk, mannen!

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

TONEEL
UITGEVERIJ **INK**

“Samenspelen” is ons motto